

Sygn. akt: I C 197/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dagmara Smerdzyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019 r. w Jędrzejowie na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 197/19

UZASADNIENIE

WYROKU ZAOCZNEGO z dnia 23 lipca 2019 roku

W dniu 22 lutego 2019 roku do tutejszego Sądu wpłynął pozew P. (...) we W. przeciwko A. B. o zapłatę kwoty 884,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że wierzytelność przeciwko pozwanej nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 września 2018 roku od (...) Bank S.A. jako następcy prawnego Banku (...) S.A., z którym pozwana zawarła umowę bankową w dniu 30 września 2014 roku nr (...).

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2018 roku P. (...) we W. oraz (...) Bank S.A. podpisały umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji na mocy, której S. C. Bank sprzedał P. (...) we W. wierzytelność objęte wykazem stanowiącym załącznik nr 2.

Dowód: umowa (k. 9 -14).

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy z dnia 25 września 2019 roku wskazano dane pozwanej, datę zawarcia umowy oraz kwotę 750, 41 zł jako kapitał i kwotę 113,50 zł jako odsetki.

W załączniku nr 1 w formie tabeli do aneksu z dnia 8 października 2018 roku do umowy z dnia 25 września 2018 roku wskazano dane pozwanej numer umowy, a także wysokość zadłużenia w kwocie 863,91 zł

Dowód: wyciąg (k. 15), tabela (k. 26).

W dniu 15 lutego 2019 roku został wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych P. (...) we W. reprezentowanego przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. w którym wskazano, że w księgach funduszu widnieje zobowiązanie A. B. w kwocie 883,10 zł wynikające z umowy karty kredytowej (...).

Dowód: wyciąg (k. 8).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawi się na wyznaczone posiedzenie albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i pismach procesowych doręczonych pozwanemu, chyba, że budzą one wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania o prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem prawnym, Sąd ma obowiązek ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem prawnym. W przypadku wątpliwości Sąd nie może wydać wyroku zaocznego opierającego się jedynie na twierdzeniach strony powodowej, ale zobowiązany jest do przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu wyjaśnienia wątpliwości (wyrok SN z dnia 8 maja 1998 roku I CKU 34/98 legalis 338741).

W związku z wątpliwościami dotyczącymi legitymacji strony powodowej, a także istnieniem samej wierzytelności, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe polegające na analizie dołączonych do akt sprawy dokumentów i doszedł do przekonania, że powództwo nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo wadliwemu zobowiązaniu.

Na podstawie wskazanego przepisu przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). W tym zakresie konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się zatem oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

W ocenie Sądu obowiązkiem strony powodowej było wykazanie, że nabyła konkretną wierzytelność przeciwko pozwanej z umowy bankowej z dnia 30 września 2014 roku wskazanej w pozwie, a nadto wykazania, że nabyła istniejącą wierzytelność, która nie była przedawniona w dacie wytoczenia powództwa, a zatem zobowiązana była do wykazania swej legitymacji w niniejszym procesie. Należy wskazać, że w pierwszej kolejności Sąd zobowiązany jest do ustalenia legitymacji strony powodowej, albowiem w przypadku ostatecznego stwierdzenia braku tej legitymacji powództwo podlega oddaleniu bez dalszego merytorycznego badania zasadności żądania i jego wysokości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 maja 2017 roku sygn. akt I ACa 219/17 – portal orzeczeń; Postępowanie Cywilne pod red. H. Mądrzaka C.H. Beck Warszawa 1999 rok).

Podstawą dochodzenia przeciwko stronie pozwanej kwoty objętej żądaniem pozwu w ocenie strony powodowej były wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 8), umowa przelewu wierzytelności, wydruk (k. 15), kserokopie pism (k. 18,18v) i załącznik nr 1 do aneksu do umowy przelewu (k. 26).

W ocenie Sądu te dokumenty nie są wystarczające do uznania, że strona powodowa nabyła konkretną, zindywidualizowaną wierzytelność przeciwko pozwanej, wskazaną w pozwie tj. z umowy z dnia 30 września 2014 roku. Nadto dokumenty nie stanowią żądanego dowodu potwierdzającego, że pozwana i pierwotnego wierzyciela wiązała

jakaś umowa bankowa, nie stanowią dowodu potwierdzającego wysokość ewentualnego zobowiązania pozwanej, a nadto nie potwierdzają tego, że zobowiązanie to nie było przedawnione w dacie wytoczenia powództwa.

Sąd uznał za niewiarygodne kopie pism z k. 18 – 18v, albowiem zostały złożone jedynie w kserokopii. W ocenie Sądu te dokumenty nie są wystarczające do uznania, że strona powodowa nabyła konkretną zindywidualizowaną wierzytelność przeciwko pozwanej, a nadto nie stanowią dowodu wysokości zobowiązania pozwanej.

W uzasadnieniu wskazanego już orzeczenia z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 Sąd Apelacyjny w Białymstoku wskazał, że „w żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszczone są dane pozwanego i inne informacje, a wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności względem pozwanego jest konkretna wierzytelność”.

Akceptując w całości wskazane przez Sąd Apelacyjny uwagi, Sąd doszedł do przekonania, że ogólna umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 września 2018 roku, wydruk tabela, także wyciąg z ksiąg rachunkowych P. (...)i załącznik nr 1 do aneksu nr (...) z dnia 8 października 2018 roku do umowy z dnia 25 września 2018 roku nie stanowiły wystarczających dowodów przemawiających za zasadnością żądania strony powodowej.

Jeżeli chodzi o umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji to ma ona charakter ogólny, nie wynika z niej, że faktycznie strona powodowa nabyła jakąkolwiek wierzytelność przeciwko pozwanej, że przedmiotem tej umowy była jakąkolwiek wierzytelność przeciwko pozwanej. W ocenie Sądu uzupełnieniem umowy przelewu wierzytelności jest załącznik nr 2 do tej umowy, obejmujący konkretne wierzytelności objęte umową przelewu, a nadto aneks nr (...) z dnia 8 października 2018 roku do wskazanej umowy wraz z załącznikiem nr 1. Załącznik nr 2 do umowy z dnia 25 września 2018 roku ma istotne znaczenie, albowiem konkretyzuje przedmiot umowy przelewu wierzytelności. W ocenie Sądu tylko umowa przelewu wierzytelności i załącznik nr 2 do niej łącznie wraz aneks nr (...) do umowy przelewu z załącznikiem nr 1 łącznie mogłyby być niewątpliwym dowodem na to, że strona powodowa nabyła konkretną wierzytelność przeciwko pozwanej z umowy z dnia 30 września 2014 roku.

W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu rozważań wskazanych w uzasadnieniu wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Apelacyjnego, dowodem potwierdzającym nabycie wierzytelności przeciwko pozwanej ze wskazanej w pozwie umowy bankowej, nie mógł być wydruk z k. 15.

W szczególności należy wskazać, że wydruk ten nie został podpisany przez strony umowy przelewu wierzytelności, nie wiadomo także kiedy został sporządzony i przez kogo, a także czy faktycznie odzwierciedla on dane zawarte w załączniku nr 2 do umowy z dnia 25 września 2018 roku i pochodzi z tego załącznika (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 maja 2017 roku sygn. akt I ACa 219/17 z uzasadnieniem – portal orzeczeń).

Nadto nie był wystarczający do uwzględnienia powództwa załącznik nr 1 do aneksu nr (...) z dnia 8 października 2018 roku do umowy z dnia 25 września 2018 roku. Należy wskazać, że ten załącznik nr 1 nie jest tożsamy z załącznikiem nr 2 do umowy, jest on odrębnym załącznikiem sporządzonym do aneksu nr (...) do umowy, a nie do samej umowy przelewu. Bez tego aneksu, który nie został złożony, trudno jest ustalić w sposób nie budzący wątpliwości co było przedmiotem aneksu i czy faktycznie do tego aneksu sporządzono załącznik nr 1.

Nadto sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie mógł być dowodem potwierdzający wysokość wierzytelności i nabycie konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanej z umowy z dnia 30 września 2014 roku.

Należy zważyć, że sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie korzysta z waloru dokumentu urzędowego, a jedynie jest dokumentem prywatnym potwierdzającym określony zapis w księgach rachunkowych funduszu (wyrok TK z dnia 11.07.2011 roku P 1/11 (...) Seria (...) 2011 nr 6 poz. 53; wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lipca 2015 roku I ACa 824/14 legalis 1213577).

Zapisy z ksiąg rachunkowych bez odniesienia do konkretnych dokumentów, w tym wypadku umowy sprzedaży wierzytelności i szczegółowego załącznika do niej, a także źródła istnienia samego zobowiązania pozwanej (umowy kredytowej), nie mogły być dowodem przemawiającym za zasadnością żądania pozwu.

Wreszcie należy wskazać, że strona powodowa nie przedłożyła żadnych wiarygodnych dokumentów, z których wynikałaby wysokość wierzytelności. Strona powodowa nie przedłożyła umowy bankowej z dnia 30 września 2014 roku, co uniemożliwiało ustalenie czy faktycznie pozwana zawarła wskazaną umowę i na jakich warunkach ją zawarła oraz podmiotu z jakim miałaby ją zawrzeć. Nadto nie zostało złożone wypowiedzenie tej umowy, co uniemożliwiało ustalenie czy ewentualna wierzytelność przeciwko pozwanej w dacie wytoczenia powództwa nie była wierzytelnością przedawnioną.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa nie udowodniła w sposób nie budzący wątpliwości, że nabyła wobec pozwanej konkretną wierzytelność z umowy z dnia 30 września 2014 roku, nie udowodniła wysokości swego żądania.

Z uwagi na powyższe powództwo oddalono.